

KHUẤT ĐẦU

CHUYỆN MỘT NGƯỜI CON GÁI, TÊN...

Dù đã gần tám bó, mắt mờ, gỏi mồi, tôi vẫn không quên được người con gái ấy. Phải nói là không thể. Nàng đẹp, đương nhiên, mà giá như không đẹp, tôi cũng vẫn cứ yêu nàng.

Nàng sinh ra là để được yêu.

Một người con gái có mái tóc phương đông đà đuột, có đôi mắt ướt át như cánh đồng sau cơn mưa, có giọng nói nũng nịu nồng nàn, cứ mở miệng ra là “xời ơi, anh Hai, anh Hai” ngọt xót như đường phèn, bảo sao mà không yêu cho được.

Nàng là hiện thân của tuổi trẻ yêu đời, lúc nào cũng vui tươi nhí nhảnh. Nàng có một sức hút kỳ diệu, trông thấy là không thể không yêu.

Đã có những ngày chúng tôi tay trong tay cùng nhau đi dạo dưới ánh nắng phương nam rực rỡ. Đã có những đêm, say khướt nằm kề bên nhau chỉ để chờ sáng, đi tiếp. Nàng mạnh mẽ nhưng dịu dàng. Nàng âu yếm nhưng không lơ là. Lúc nào nàng cũng hào sảng ban cho tôi một nụ cười. Chỉ có thể thôi và tôi cũng cần chỉ có bấy nhiêu, là đủ.

Nàng quá đẹp, mỗi ngày một đẹp hơn, nên lượng sức mình, tôi không dám và cũng không thể chiếm đoạt nàng làm của riêng. Nàng cũng vậy, không muốn mình là của riêng ai. Nàng nói: “Xời ơi, lấy chồng sớm làm gì, em mới có hai mươi tuổi thôi mà!”

Hai mươi tuổi hay bóng bẩy là hai mươi mùa xuân. Ở tuổi này, nhịp đời đi rất chậm. Nàng vẫn cứ đứng đĩnh đạc bước bên bờ kênh tương lai.

Có ngờ đâu, khi nàng kiêu sa bước vào mùa xuân thứ hai mươi mốt, đất trời bỗng một phen mù mịt. Và trong cảnh “trong thành ngoài lũy tan hoang”, nàng bị ép buộc phải lấy một ông chồng già, đúng hơn là một cái xác chưa chôn, giống như nàng Kiều bị Hồ Tôn Hiến ép gả cho thổ quan.

Có chuyện quái dị như thế vì người ta nghĩ rằng, không thể để một người đàn ông sống cả một đời dài lừng lẫy mà không kiếm nổi một cô vợ. Cho dù là một cuộc hôn nhân giả chỉ để làm ra vẻ nghĩa tình với người đã khuất, người ta vẫn nổi trống, dựng cờ, ca nhạc rình rang suốt cả ngày lẫn đêm. Rồi một sáng tháng năm, nàng bị áp giải lên xe hoa, từ đó bị thay tên đổi họ.

Và thế là hết, đã hết, một đời người con gái.

Vì cho rằng nàng đã có một thời ăn chơi sa đọa, có hàng tá tình nhân, nên nhà chồng cư xử rất cay nghiệt. Trước hết, họ xõn cái mái tóc đã đuột của nàng, đốt bỏ hết áo quần là lượt xưa cũ, cấm nàng hát ca, nhất là những bản nhạc mà họ cho là ủy mị. Rồi họ bắt nàng phải xắn quần lội xuống bùn để vớt bèo nuôi heo, tối đến còn phải ngồi bó gối để nghe giảng dạy về nghĩa vụ làm vợ, dù là vợ góa.

Nàng khổ, chưa bao giờ khổ như thế. Nàng nhục, cũng chưa bao giờ nhục như thế. Nhưng nàng không gieo mình xuống sông Đồng Nai như nàng Kiều. Nàng cố nhẫn nhục chịu đựng để mà sống.

Trông thấy nàng tóc tai bơ phờ, xanh xao đói khát, tôi xót xa lắm. Nhưng cũng chẳng biết làm cách nào để cứu giúp nàng, vì tôi cũng đang đói rách, còn hơn cả nàng.

Thế rồi, tôi bị cấm tới gần vì cái tội đã có một thời dám yêu nàng. Tôi bị quăng vào rừng núi để sống đời hoang dã. Để chừng từ đó đến nay, đã bốn mươi năm. Tôi thì tóc đã bạc, nàng cũng chẳng còn trẻ trung gì.

Hôm vừa rồi, nhân sự cấm cản lơ lửng, tôi đánh bạo xuống núi tìm gặp lại nàng. Tôi không tin vào mắt mình nữa. Nàng quá khác xa ngày ấy. Không còn là một người con gái phương Nam thon thả, đôn hậu, mà là gì nhỉ, khó nói quá. Nửa giống như bà phán Cảnh của Vũ Trọng Phụng, nửa giống như Tú Bà của Nguyễn Du.

Thật đấy, bây giờ nàng ô dề, lưng to như cánh phàn và đúng là nhờn nhợt màu da, cao lớn rất đầy đà. Tóc nàng nhuộm đủ màu kiêu Đại Hàn, mũi đương nhiên là gọt sửa. Nhưng cái điều kinh khủng nhất khiến tôi phải ngộp thở là nàng bươm ngực và bươm mông, trông cứ như con voi bằng cao su trong truyện của nhà văn khô hài đen người Ba lan.

Thì thôi, cũng đành một nhẽ, đàn bà ai chẳng muốn nhờ dao kéo làm đẹp. Cái thay đổi về thể xác tuy vậy cũng không đáng buồn bằng thay đổi của tâm hồn. Hóa ra là, sau một cơn bàng hoàng đến điên đảo vì lấy phải một ông chồng già đã chết, nàng bỗng nhận ra trong cái rủi lại có cái may: vì trong đêm động phòng hoa chúc nàng ngủ thẳng một mạch tới sáng, chẳng một ai động đến cái ngàn vàng của riêng nàng. Lấy chồng mà vẫn còn “gin”, lại thêm nhờ tai tiếng, à không, nhờ danh tiếng của chồng, nàng đủ thông minh để bước lên ngôi vị của một bậc phu nhân mệnh phụ. Giờ đây, tuy xộc xệch xấu xí, nhưng miệng nàng là miệng nhà quan có gang có thép, hô một tiếng có cả trăm đứa dạ rân.

Đương nhiên, nàng chẳng thèm nhìn mặt tôi. Nàng chỉ tiếp những khách đã được chọn lọc và lên lịch trước cả tuần. Ưu tiên số một là khách ngoại quốc, những Mỹ, Nhật, Pháp, Anh...những kẻ chẳng những vào trong phong nhã ra ngoài hào hoa mà còn quen thói bốc rời, trăm nghìn đồ một trận cười như không. Những lúc ấy, ngộ nghĩnh thay mà cũng đau đớn thay, nàng ồm ọ như một mụ đĩ già để... xin tiền!

Tiền! Tiền!, giờ nàng chỉ biết có tiền!

Ngày xưa, bạn cũng đâu có ngờ phải không, nàng chính là người con gái đã nhiều phen làm bạn chết mê chết mệt đấy, có tên gọi dễ thương, là ...

Khuất Đầu

* những chữ in nghiêng, mượn tạm của Nguyễn Du, ai cũng biết.